

BIBLIA

Az áprilisi elmélkedéseket Vincze József (Pér), a májusiakat Sulyok Gábor (Budapest) készítette.

Április 7. – Nagyböjt 5. vasárnapja – Jn 8,1-11 – Jézus nem elítél, hanem megment

Jézus az Olajfák hegyén töltötte az éjszakát. Imádkozott. Ellenfelei már kezét akartak emelni rá, mert azt mondta: „Ti nem ismeritek őt [az Atyát], én ismerem, hiszen tőle vagyok, és ő küldött” (Jn 7,29).

Az imádság összeszedetté, bölcsé, felkészültté, tisztán látóvá tette Jézust. Korán reggel megjelent a templomban tanítani. Tanítványi közösségét már összegyűjtötte. Most vállalja a néptömeg tanítását is. Köréje gyűltek a templomban, mert voltak érdeklődők, keresők, megtérni vágyók.

Ekkor viszik hozzá a házasságtörésen ért asszonyt a farizeusok és írástudók. „Te mit mondasz?” – kérdezik tőle. De nem jó szándékkal, hanem hátsó gondolattal, hogy elítéljék, megsejgyenítsék, nevetségessé tegyék.

Nekünk is sokszor kellene megkérdezni Jézustól: „Te mit mondasz?” Amikor nehéz döntés előtt állunk, amikor eligazításra lenne szükségünk, amikor bizonytalanok vagyunk, amikor ismeretlen útra indulunk. Választ mindig kapunk. Rajtunk múlik, hogy meghalljuk-e.

Több ezer éves erkölcsi parancs: „Ne törj házasságot!” „Felebarátod

házastársát ne kívánd!” – Korunk legnagyobb szégyene, hogy minden lelkiismeret-furdalás nélkül nagyon sokan gázolnak bele embertársaik házasságába, és ezzel számolatlan emberi tragédia veszi kezdetét. A zabolátlan ösztönök miatt felbomlanak a családok, életre szóló sebet ejtve ezzel egymáson. Ha eluralkodik a felelőtlen gondolkodás és cselekedet, akkor megszűnik az erkölcs, a normális emberi élet. Nagy szakadék épül ki ember és ember között. Megszűnik a stabil alapsejt, a család.

Megyéink napilapja mindig közli, hogy az olvasók segítségével kit támogatnak anyagilag (egy alkalom 150.000 Ft). A segélykérők beszámolója az esetek 90 %-ban így kezdődik: „Egyedül nevelem gyermekemet, gyermekeimet...” Ennek ellenére sokan állítják, hogy a válás magánügy. Pedig a társadalom minden szintjén jelentkeznek a következmények.

Az írástudók és a farizeusok Jézussal akarják kimondatni a halálos ítéletet az asszony fölött.

Ki hogyan bánik a bűnös emberekkel, ebből látszik meg a belső világa, hite, érettsége.

Jézus módszere pedagógiailag is kiváló. Olyan kérdést tesz fel ellenfeleinek, amire csak távozás a válasz: „Aki közületek nem vétkezett (ebben az ügyben = házasságtörés), akiben közületek nincs bűnös kíváncsiság (az asszonyokkal kapcsolatban), az vesse rá az első követ!” Jézus ragyogóan eltalálta a férfigondolkodás gyengéjét. Ők „lelkiismeretüktől meggyőzve” (Csia-fordítás) eltávoztak, kezdve a véneken. Kérdése után Jézus nem nézett hivalkodóan a szemükbe, nem sietette a választ csipőre tett kézzel, hanem lehajolt, és irt a porba. Időt és gondolkodási lehetőséget adott ezzel. A lehető legfinomabban, minden megalázás nélkül tette vádlottá a vádaskodókat. Nem véletlen, hogy a vének kezdték az elvonulást.

Jézus egyedül maradt az asszony-nyal. „Egyedül maradt a nagy nyomorúság [*miseria*] a nagy könyörülettel [*miseriordia*]” (Szent Ágoston).

Jézus bemutatta: az ítélet az Isten dolga, és az asszonyt tapintatosan visszaküldi az életbe, hogy ott állja meg a helyét: „Menj, de többé ne vétkezzél.”

Április 14. – Virágvasárnap – Lk 22,14-23,56 – A sorsunkba kódolt szenvedés

Miért kell szenvednünk a Földön? Mennyi meggyötört szív tette már fel ezt a kérdést. De a miértekre csak magasabb szellemi síkon lehetne válaszolni, ami viszont nincs a birtokunkban, amibe nem látunk bele. Így csak egy megoldás marad, értelmet keresni a szenvedésnek. A szenvedés a lét mélyéből fakad, ezért van a sorsunkba kódolva.

Amikor állandóan továbbteremtjük önmagunkat, ez szenvedéssel jár. Minden eredmény szükségszerű velejárója a szenvedés. Sport, önévelés, tanulás, munka, az igazsághoz való ragaszkodás, jellemesség, keresztény erények, minden ebből születik.

A szenvedés érintésére megnyílnak saját lényünk mélységei. Sok mindent megértünk, megtanulunk általa.

Az epeműtőmet követő éjszaka óriási fájdalmaim voltak. Próbáltam

tételesen imádkozni. Nem ment. Eszembe jutott, milyen sok betegnek javasoltam gyötörő fájdalomban, hogy imádkozzon. Azóta megfontoltabb vagyok. Tudom, ilyenkor csak egy megoldás létezik: Isten jelenlétébe helyezkedni. Ehhez nem kellenek szavak. Erre mindig képesek vagyunk.

A lelki írók azt mondják: a szenvedés elégeti a lélek szemetét, kiveti magából azt a salakot, amit a könnyű élet halmoz fel. De csak akkor, ha értelmet adunk neki.

Vannak olyan szenvedések, amelyért nem vádolhatunk mást, csak önmagunkat. A bűn mindig önmagát bünteti. A legnagyobb kereszt az, amit az ember maga ácsol magának. Fizetni kell a legkisebb hibás lépésért, igazságtalanságért, szeretetlenségért. Az élet azt mutatja, hogy a szenvedést és a sebet, amit adtunk, visszacapjuk. Ez az élet rendje és igazságsága,

tökéletes pártatlansággal egyenlíti ki a mérleget.

Sokan vannak, akiknek fáj a szenvedés, de nem használnak. Akik zúgolódik, megkétszerezi a fájdalma. A szenvedés vezethet lefelé is, fölfelé is.

A mai evangélium azt mondja el, hogy Jézusnak embert próbáló lelki-szellemi fájdalmai voltak utolsó óráiban.

A húsvéti vacsorán felfedi, hogy elárulják: „Nézzétek, az áruló keze velem van az asztalon” (Lk 22,21). A tanítványok azon versengenek, ki a nagyobb (Lk 22,24-27). Két kardot visznek a tanítványok az Olajfák hegyére. Jézus csak ennyit mond: „Elég” (Lk 22,38). A tanítványok elaludtak, amikor Jézus halálos küzdelembe került, és vért verítkezett (Lk 22,39-46). Júdás csókkal árulja el őt, egyik tanítványa kardot használ (Lk 22,47-53). Péter megtagadta Mes-

terét (Lk 22,54-62). Jézusnak összekötözött kezekkel végig kellett járnia a vallási és világi hatalmasságokat (főtanács, Pilátus, Heródes – Lk 22,43.23,1-12). Tapasztalnia kellett, hogy népe a rablógyilkost választja

öhelyette (Lk 23,13-25). Végig kellett élnie a keresztre feszítés borzalmaival, a nép és a bal lator gúnyolódását (Lk 23,26-43). Majd a fulladásos halál borzalmai közepette hagyta el a földi világot (Lk 23,44-49).

Jézus szenvedése és halála: magasztos. Nem hagyta el az ajkát egyetlen szenvedő, fájdalmas szó sem. Megrendítő, példamutató és időtálló.

Április 21. – Húsvétvasárnap – Lk 24,13-35 – Akinek megnyílik a szeme, felismeri Jézust

Az elkéseredett, csalódott emmauszi tanítványok nem ismerték fel Jézust, mert szemük el volt takarva, valami lefogta a szemüket, látásuk megzavarodott (a különböző fordítások szerint).

Az emberi látást sok minden zavarhatja: fáradtság, feszültség, düh, nagy élmény, közömbösség, fájdalom, betegség. Mindezek nemcsak a fizikai, hanem a lelki látást is befolyásolják. Mély bánatuk lehetett az emmauszi tanítványoknak, hogy nem ismertek rá Jézusra. Sokáig eltarthat, míg valaki világosan ráeszmél az élő Jézus közelségére.

Jézus módszere most is kiváló, kérdezi a bánatos szívű tanítványokat, gondjaik, szomorúságuk iránt érdeklődik. Nem zavarja, hogy nem ismerték fel. Nem fedi fel magát, megvárja, míg megnyílik a szemük.

Aki kiöntheti valakinek szívének bánatát, megkönnyebbül, teher esik le róla. Jézus célzott kérdésekkel mondja ki velük lelki bánatukat. Ők a hit és a csalódás, a reménykedés és a kétség szálaiból szövik egybe beszámolójukat. Beszélgető útítárs lesz Jézus.

Egy alkalommal lelkigyakorlatot tartottunk a Börzsöny-hegységben. Az volt a feladat, hogy őszinte beszélgetést folytassunk egymással. Túrázás közben tettük ezt, nagy lelki haszonnal.

Jézus nem sajnálni, nem vigasztalni kezdi Emmausza gyalogló tanítványait, hanem tanítani.

Az értelmi tisztázás fontos ahhoz, hogy lelki szemeink megnyíljanak. Ha valaki úgy tud tanítani, hogy lánghoz a szívünk, az életre szóló élmény lesz. Istennek hála, hogy sokszor hallhattam ilyen tanításokat, iskolában, kisközösségekben, lelkigyakorlaton, templomokban.

Tapasztaltam olyat is, hogy valaki nagyon meg akarta győzni hallgatóságát, mindent bevetett, de inkább szánalmas volt, mint lelkesítő.

Jézus hiteles, Lélekkel eltelt tanító volt, ezért tudott hatni (leginkább) a tanítványaira. Minősítést is használt az emmauszi tanítványokra: balgák és rest szívűek. De ők nem sértődtek meg, hanem lelkesen befogadták szavait.

Emmausza érkezve marasztalták Jézust. Még nem ismerték fel, de a társaságára vágnak. Ez a Jézuskövetés fontos része: Vágyom-e a vele való közösségre? Szívesen befogadom-e őt az életembe, a szívembe?

Asztalhoz telepedve, étkezés közben lehull szemükről a hályog, ráeszmélnek a nagyszerű valóságra, a feltámadott, élő Úr van velük. Pedig nem történt semmi különös, csak a kenyeret szegte meg, és nyújtotta nekik. Ekkor érhetővé vált előttük:

Jézus szavainak és egyéniségének hatása alá kerültek a 11 kilométeres gyaloglás alatt.

Jézus megvalósította, amit a lélek-tannal foglalkozók ma állítanak: nem vezetői, hanem kísérői vagyunk a ránkibizottaknak. Ez azt jelenti, nem mi mondjuk meg, kinek merre kell mennie, hogyan kell gondolkodnia, élnie, hanem kísérjük akkor is, ha nem értünk vele egyet. Rendelkezésére állunk, bármikor számíthat ránk, mellette állunk, bátorítjuk, erősítjük, vigasztaljuk.

Az emmauszi tanítványok a nagy örömhírral visszatértek tanítványtársaikhoz. Meg kellett osztaniuk boldogságukat, örömhíruket. Együtt örvendeztek annak, hogy a jézusi életmű nem pusztult el a keresztfán, hanem folytatódik, most már az ő életükön keresztül.

Ma is így formálódik Jézus legnagyobb műve, az Isten Országá. Akiket megragadott a vele való találkozás, akiknek lángra gyújtotta szívé a tanítása, akik megéreztek a keresztény közösség erejét, akiknek megváltoztatta az életét, azok hitelesen tanúszkodnak róla és életművéről.

Húsvét üzenete ez: az élő Jézussal lehet találkozni. És ez a találkozás életre szóló, eredményes és boldogító

Április 28. – Húsvét 2. vasárnapja – Jn 20,19-31 – Kételkedés és bizonyosság...

Az élő Jézus megjelent tanítványainak, zárt ajtókon keresztül. Már a köszönése is tartalmazza látogatásának célját: „Békesség veletek!” Majd megmutatta nekik kezét és oldalát. Jézus ezzel igazolta magát. A félős tanítványokat öröm töltötte el. Azonnal küldetést is kaptak Jézustól. Egészen megdöbbentő, hogy ebből az egyszerű szobából – ahol halászok, iparosok, vámszedők voltak együtt – indult el a kereszténység kétezer éves történelme.

A papságra készülés utolsó fázisában én is feltettem a kérdést: „Uram, biztos vagy benne, hogy földműves szülők egyszerű gyermekére bízod rá felelősségteljes művedet?” A válasz meggyőző volt: nem a származás, hanem az elkötelezettség a fontos. A jelentéktelen embercsoportok is al-

kothatnak nagyot, ha beengedik Jézust a legbelső szobájukba. A Szentlélek mindenkiben működhet. Az ő műve időtálló.

Amikor Jézus megjelent övéinek, Tamás apostol nem volt velük. Van olyan típusú emberek, akiket ha bánat ér, magányra vágnak. Így akarják rendezni magukban a történeteket. Ez a feldolgozás Tamásnak nem sikerülhetett, mert tanítványtársai örömeire – „Láttuk az Urat!” – rezignált kétkedéssel felelt: „Majd ha látom...”

A bizonyosságot talán mindenkinek az életében kételkedés előzi meg. A teológián, filozófián felfigyeltem egy érdekes tételre: a módszeres kételkedés elvére. Ez minden igazságot megkérdőjelez, de nem a megismerést akarja akadályozni, hanem

azért, hogy az igazság minél jobban kiderüljön.

Milyen hosszú időbe, milyen sok kételkedő gondolatba, milyen sok belső ellenállásba került, amíg megértettem a jézusi erőszakmentességet, az ellenségszeretet parancsát, az adás-osztózás gondolatát. Átvitatkozott közösségi találkozók, késhegyre menő éjszakai viták előzték meg a bizonyosságot, a megértést.

Amikor Jézus találkozik a kételkedő Tamás apostollal, módszere lebilincselő. Semmi szemrehányás, semmi erkölcsi prédikáció, semmi fejmosás. Megmutatja a sebeit, a bizonyítékokat. Tamás számára ez a bizonyosság. Nincs szükség semmi másra.

Jézus azért tesz egy megjegyzést, elmondja a kilencedik boldogságot:

„Boldogok, akik nem láttak, és mégis hitték” (Jn 20,29).

Bizonyosság nem csupán a látás lehet. Van, akit a logikus magyarázat győz meg, másokat egy közösség dinamikája vagy valakinek az önzetlen cselekedete. Ismét másokat a mártíromság vagy a rendíthetetlen hit, vagy a végsőig való kitartás.

Tamás apostol megszerzett bizonyossága időtállóan bizonyult. Egész

életét Isten Országára hirdetésére szentelte. A hagyomány szerint ő lett Etiópia, majd India misszionáriusa. Odaadott életét mártíromsággal pecsételte meg (Kr. után 72-ben, Indiában).

A magyar Szent Koronán is szerepel a képe, de félig eltakarva, mert a magyarázat szerint testben akarta megtapasztalni a szellemi, láthatatlan valóságot.

Aki bizonyosságot akar szerezni, az testben már nem láthatja Jézust. De felfedezheti minden rászorulóban, a teremtett világ szépségében, az emberi szívben, a hozzánk intézett isteni szóban (Logosz), minden eseményben, ami történik velünk, a nevében összegyűlt közösségben, az elkötelezett hitben.

Május 5. – Húsvét 3. vasárnapja – Jn 21,1-19 – Átháríthatatlan feladat

„Rászedtél Uram, és hagytam, hogy rászedj!” – fakad ki Jeremiás próféta, majd így folytatja: „Az Úr ígéje gyalázatomban lett, és csúfságomra egész nap. Azt mondtam: Nem törődöm vele, és nem beszélek az ő nevében. De olyan lett a szívemben, mint az égő tűz, bezárva csontjaimba, hiába erőlködtem, hogy magamban tartsam, nem győzöm” (Jer 20,7-9).

Teljesen az az érzés van bennem, mintha a tanítványok sorsát írta volna meg a próféta. Próbáltak elvonulni, ki-ki a maga útját járva, de valójában nem tudtak kitérni a bennük feszülő jézusi élet elől. Mindenről azok az emlékezetes események, percek jutottak eszükbe, amelyeket mesterükkel együtt éltek át. Külön-külön és együtt újra és újra átéltek mindazt, ami velük történt az alatt a felejthetetlen három év alatt, kivéve a csúfos véget. Egyre inkább megértették, hogy nekik Galileában kell lenniük, nekik Galileában mindent újra kell kezdeniük akkor is, ha Jézus egészen másképpen ugyan, de ha lehet, még igazabban van jelen. Galilea a hazájuk, ahol egész életük lepergett, ahol találkoztak a tanítóval, aki azt az Istent mutatta meg nekik, akit nem lehet nem szeretni, akiben nem lehet

nem megbízni. Itt, ahol otthon vannak, ahol a hétköznapjaik észrevétlenül siklanak egymás után, itt van a hely és alkalom, hogy töltekezzenek a jézusi élettel, amelynek egyetlen tartalma van: az Isten, az atya, aki mindent kockára tesz az emberekért. Nem kell újat kitalálniuk, Jézus már kitalál-

reti-tó partjára, hogy minket is magával ragadjon a jézusi élet, és mi se bírjuk ki anélkül, hogy halásznánk, mert minket is elragadott egy ember, akiben jelenvalóvá vált közöttünk az Isten. Kell, hogy kiüljön az arcunkra annak a vonása, aki képes volt mindenféle ellentétes propagandával szembeállni, és kitartani a végsőig. Ugyanezt kérdezi Péterrel is, és tőlünk is, és ha a válaszuk igen, akkor teljes felelősséggel mehetünk az emberek közé, akik nem mind szelíd, áment mormoló bárányok, hanem akár báránypéjú farkasok is lehetnek, de ha valóban megjártuk Galileát, akkor vállalni tudjuk azt, ami ott történt velünk. Jézus üzenetének lényege, hogy nem csupán önmagunkért kell végigmennünk ezen az úton, hanem hogy képesek legyünk jelen lenni – Izaiás szóhasználatával – a pogányok Galileájában úgy, mintha velünk és köztünk Jézus járna.

Pilátusnak a Galilea szó a továbbhárítást jelentette, hogy a felelősségtől mentesüljön, de neki sem sikerült. Mi nem háríthatjuk a Jézustól kapott feladatot sem Istenre, sem a túlvilágra, mert Isten Jézusban személy szerint minket talált alkalmazsoknak.

Húsvét

*Csak az ne lett volna, az a péntek
sugározta a fekete fények
és sötét lett és csend lett
Jézus urunk elszendergett
és álmodott másfél napon át
egy országról és nemcsak odaát
és hajnalban átment az örök között
az emberek szívébe költözött.*

Garay András

ta: halászni kell, embereket kell keresni. Ennek a halászatnak nincsen alternatívája. Ennek a halászatnak egyetlen normája, egyetlen mértéke van; a hal maga, a 153.

Nekünk is vissza kell mennünk Galileába, ki kell mennünk a Genezá-

Május 12. – Húsvét 4. vasárnapja – Jn 10,27-30 – Ismeret, szeretet, követés

Nem lehet valakit szeretni, akit nem ismerek, és nem lehet megismerni valakit, akit nem szeretek – vallja a hippói Ágoston. Ez a gondolat ott rejtőzik a Jézushoz kapcsolódó mondatban: „ő ismer minket”, és a folytatás is ebből érthető: azért hallgat rá a nyáj, mert ismeri, szereti. Nem véletlenül hangsúlyozza Jézus, hogy aki hozzá tartozik, az hallgat a szavára. Semmi sem vonzza az embert, csak amit és akit ismer.

Az, hogy Jézus vagy Isten ismer minket, nem új, ez közhelynek is vehető, de hogy annyira ismeri őt az ember, hogy hallgat a szavára, ez új. Legalábbis abban az értelemben, hogy olyan minőségi ismeretet feltételez,

mint ami a tanítványok esetében megvolt. Ki az, aki egy ismeretlen ember felkérésére: „Kövess engem!”, otthagy csapat-papot, és elmegy vele? Nem a Nobel-díj kiosztására, hanem egy meglehetősen különös próféta követésére, akinek se apja, se anyja, akinek nincs hol lehajtani a fejét.

Mi az, ami kimozdította őket a megszokott életükből? Valami olyan mélységű ismeret, amely nem sokallotta elhagyni apát, anyát, gyermeket! Valami olyasmi, amiben megtalálták azt az Istent, akit a jeruzsálemi templomban meg a zsinagógákban hiába kerestek. Érezték, hogy olyan ember áll előttük, akinek nyitott az élete és

félreérthetetlen a beszéde, mert arról beszél, amit látott és hallott.

A bárányszerű veszélyes terület. Számtalan félreértésre és visszaélésre ad alkalmat, pedig már-már valami ösképnek is tekinthető, hiszen a Biblia korában majd minden második ember valamely módon a bárányszerűhöz, a nyájhoz kötődött. Nem véletlen, hogy az Ószövetség nagyon sokszor emlegeti a pásztor és a bárányszerű között fennálló, már-már családi viszonyt. Az egyik legszebb zoltár is ugyanerről szól: „Az Úr az én pásztorom, nincs semmiben hiányom, mert zöldellő legelőkön ad nekem helyet, csendes vizekhez vezet engem.”

Már-már el is zsibbadunk ebben az idillikus hangulatban, a valóság azonban sokkal mélyebb. Meg kell kérdeznünk magunktól, hogy mi mennyire ismerjük ezt a Jézust, ezt az Istent, aki bizalmat ad nekünk mindennap egyaránt, ha jól sikerül az, ha balul üt ki. Az ismeretünk és a szán-

dékunk, akaratunk mennyire fedi egymást? Mennyire vagyunk készségesek, hogy kudarcaink dacára követni tudjuk Jézust az életünkkel, cselekedeteinkkel, mert mi ELÉGGE ismerjük pásztorunkat, aki Jézus maga. A történelem folyamán szüntelenül rá hivatkoztak, és hogy ismerik őt. És

mégis, hányan mennek a maguk útján, hiába szólítja őket nevükön az Isten. De azok, akik ránk néznek, látják-e, hogy nem vagyunk a magunkéi? Ráismernek-e bennünk az egyetlen pásztorra, Jézusra.

Május 19. – Húsvét 5. vasárnapja – Jn 13,31-35 – Az „egymást”-nál többet!

A kereszténység évszázadok óta benyújtotta részesedési igényét a jézusi megdicsőülésből. Sajnálatos módon arról viszont elfeledkezett, hogy a jézusi megdicsőülés a valódi jézusi élet nélkül fából vaskarika! Szívesen elfogadjuk a testvér-Jézust, a barát-Jézust, az isteni Jézust, a szerető Jézust, a megbocsájto Jézust, de messzemenően visszautasítjuk a kételkedő, kérkedő, kritikus, gyanakvó, a bosszantó, hogy ne mondjam ellenséges, megtévedt Jézust. Szívesen hallgatjuk a jánosi új parancsot, mert ezt közelinek és kellemesnek érezzük. A valódi jézusi szeretet azonban teljes, nincs benne „józsánág” és méricskélés. A testvér és barát, ellenség, rosszakaró szeretetét jobbra tiszteljük ugyan, sőt Jézusban nagyra is értékeljük, de csak meglehetősen és biztonságos távolságból.

„Szeressétek egymást” kontra „Szeressétek ellenségeiteket” mint új parancs nem létezik, hiszen már Mózes világosan megfogalmazta évszázadokkal korábban: „Ne keress ürü-

gyet felebarátod ellen, és erőszakkal ne nyomd el őt! Ne gyűlöld testvéredet szívedben, hanem fedd meg nyíltan, hogy ne legyen bűnöd miatta. Ne állj bosszút, s ne emlékezzél meg igazságtalanságáról, szeresd felebarátodat, mint tenmagadat (3Móz 19,13.18).

János számára a zsidók, akik közé galileai lévén ő is tartozott, már idegenné, ellenséggé váltak, akikre nem érvényes az új parancs, mert nem testvérek, hanem zsidók. Hiába dicséri, Pál is ebben az *egymást* szeretésben látja a csúcst, ahogy a tesszalónikaiakhoz írott leveléből kitűnik (1Tessz 4,9). Antióchiai Ignác is dicsekszik, hogy arról ismerszenek meg a keresztények, hogy szeretik *egymást*. Ez a szeretet azonban, valljuk be őszintén, kevés, és akárhogy csűrjük-csavarjuk, nem sok köze van a jézusi szeretethez. A valódi jézusi szándék sokkal szélesebb és tökéletesebb! Saját magunk dicsőítése vagy sebeink nyaldosása, hogy ne mondjam, az isteni ellenszolgálat, ítélet,

bosszú várása nem jézusi gondolat, hiszen ő egyértelművé tette, hogy nem azt keresi, ami neki jó, hanem ami másnak, akár ellenség, akár barát.

A megfáradás jeleit idejében fel kell ismernünk. Meg kell kérdeznünk magunktól, miért természetes önmagunk szeretése, és miért idegen tőlünk az, amit Jézus kér? Mi az, amit nem sajnálnánk egy baráttól, és mi az, amit nagyon is sajnálnánk egy velünk egyet nem értő, másképpen gondolkodó, másképpen cselekvő embertársunktól. Mi az, amit szívesen kockáztatnánk testvéreink miatt, és mi az, amit sosem bízunk ellenségeinkre? Jézus egész létét kockára tette! Kikért? Nem válogatot! Szeretett!

Meg kell kérdeznünk magunktól, hol szürkült meg bennünk a jézusi szeretet, és hogyan tudjuk újraszínezni, újjávarázsolni, újra megtölteni jézusi lendülettel?! Mi tart vissza, hogy az életünknel többre értékeljük a jézusi szeretetet?!

Május 26. – Húsvét 6. vasárnapja – Jn 14,23-29 – Itt és most, általunk!

Nyilvánvaló volt, hogy Jézus elenségei nem tétlenkedtek, sőt világos volt, hogy a Tizenkettő közül is beszerveztek már egyet, Júdást, az Iskariót. A prófétai sors beteljesedése csak napok kérdése volt. Es most következett az, ami majdnem minden prófétánál megisméltődött: nemcsak hogy nem volt becsületük saját hazájukban, de egyenesen minden eszközzel elhallgattatták őket. És ez nemcsak a politikai messiásokra volt érvényes, hanem mindazokra is, akik valóságosan a valóságos isteni üzenetet közvetítették. Jézus sem volt kivétel, törvénytelen gyermeknek mondták, máskor meg örültek, de legszívesebben ördögtől megszállottnak vagy az ördög csatlósának.

Miután mindez hiábavalónak látszott, elhatározták, hogy elveszejtik. Nyílt titok volt, hogy mielőbb, még az ünnep előtt el akarják söpörni az útból. Jézus is pontosan tudta ezt, és azt is, hogy a tanítványok még nem készek arra, hogy vállalják az ő sorsát. A tanítványok számára az elválás

napja egyszerre jelenné vált, és ezt szelídítve beszélt Jézus az Atyához menésről és a nála történő szálláskészítésről. Az evangéliumi jövő idő azonban már akkor és ott félreérthetetlen jelenné vált.

Úgy tűnhet, mintha Jézus valahová az egekbe akarná áttolni az igazi otthonunkat. Nagy kísértése az egyháznak is, nekünk is, hogy a jelen földi életet csupán átmeneti kényszer-tartózkodásnak tekintjük. Az egyház történetében sajnos sok jel mutat arra, hogy nem baj, ha szenvedünk, nem baj, ha esz a fene itt a földön, az a lényeg, hogy majd odaát felépítjük, vagy még inkább elfoglaljuk örök, boldog szállásunkat. Olyanféle gondolkozásmód ez, mintha azt mondanánk, nem baj, ha nem sikerül is maradandó otthont készíteni Jézusnak, hisz annyi ellensége van, sőt, ha a világ a pusztulásba rohan, majd Jézus minket kiment onnan, ha tizenketten vagyunk, vagy ha százegegyvannégyezren, de mi közöttük leszünk.

A tanítványoknak ott és akkor kellett, nekünk itt és most kell újra és újra közénk csábítani Jézust, és a jézusi életet és életstílust, mert a küldetésünk nem a jövőre, hanem a jelenre szól. Nem a beláthatatlan jövőről akarta biztosítani tanítványait, mert most kell élniük, megőrizni a jézusi élet örömét, hiszen az emberek ezt kéri tőlünk számon. Itt és most, a mindennapokban készítsünk szállást Istennek, a magunk és embertársaink számára egyaránt, olyan szállást, amelyben egy Jézus formájú, Jézus alakú, eleven Isten jól érzi magát. Ennek a szállásnak olyannak kell lennie, hogy aki csak betéved, érezze, hogy ez az Istennek otthona, mert erről szól az egész életünk. Fontos, hogy a mi életünkben találják meg azt a Jézust, aki itt és most isteni életet ad általunk másoknak. Lehet, hogy amit építünk estére, leomlik reggelre, de újra és újra neki kell feszülnünk, hogy a jézusi alapra felépítsük azt, ahová mindig jó betérni.